Р Е Ш Е Н И Е
№ 42953

гр. София, 03.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 79 състав,** в публично заседание на 02.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **8345** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 24и и чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. А. (М. А.), [дата на раждане] в [населено място], П., гражданин на Ислямска република П., персонален номер 37301-7988554-5, притежател на паспорт № KL1855541, подадена чрез пълномощника му адвокат Г. П. П. от АК – Р., със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. 3, ет. 1, ап. 24, срещу Отказ № 260619102533 от 24.06.2026г. на директора на дирекция „Миграция“ – МВР за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ по чл. 24и от ЗЧРБ по заявление с рег. № 260318110502 от 18.03.2026г.

В жалбата се излагат подробни доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради съществени нарушения на административнопроизводствените правила, липса на мотиви и неправилно приложение на материалния закон – отменителни основания по чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 от АПК. Жалбоподателят поддържа, че към заявлението са били приложени всички изискуеми от закона документи, включително трудов договор, обосновка за необходимостта от наемането му, декларации за осигурено жилище и условия на труд, справки за числеността на персонала и легализирано свидетелство за съдимост с поставен апостил. Твърди се, че работодателят „Коректа – Преместване“ ООД е представил изисканото удостоверение по чл. 87 от ДОПК, установяващо липса на непогасени данъчни задължения, освен текущи вноски за социално осигуряване, които попадат в изричното законово изключение по чл. 11, ал. 1, т. 8 от ЗТМТМ. Посочва се, че административният орган не е изяснил правния статут на задълженията и

не е установил дали съществуват изискуеми публични задължения, установени с влязъл в сила акт на компетентен орган. Претендира се отмяна на оспорения отказ и присъждане на направените по делото разноски в общ размер на 5,11 евро за заплатена държавна такса и 500 евро за адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата (ЗАдв), вр. чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.
Ответникът – директорът на дирекция „Миграция“ – МВР, чрез процесуалния си представител старши юрисконсулт К. К., оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Поддържа, че административният акт е генериран и валидно подписан с квалифициран електронен подпис в специализираната електронна платформа за издаване на разрешения за работа на 24.06.2026г. и е постановен в съответствие с материалния закон при спазване на обвързващата сила на отрицателното становище на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта.
Административен съд – София-град, Трето отделение, 79 състав, след като прецени събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и извърши цялостна служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:
Жалбата е подадена от активно легитимирано лице – гражданин на трета държава, по отношение на когото е постановен отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа, с което пряко и неблагоприятно се засяга правната му сфера и субективното му право на законен достъп до територията и пазара на труда в Република България. О. отказ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и подлежи на съдебен контрол за законосъобразност съгласно чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ.
Актът е издаден и подписан с електронен подпис на 24.06.2026г., а жалбата е изпратена чрез пощенски оператор на 26.06.2026г. (входирана в съда на 01.07.2026г. под вх. № 23241), тоест в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Налице е правен интерес от обжалването, поради което жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА и следва да бъде разгледана по същество.
От фактическа страна по делото е установено следното:
На 18.03.2026г. в дирекция „Миграция“ – МВР чрез електронната Платформа за производство за издаване на разрешителни за работа (ППИР) е подадено заявление с рег. № 260318110502 от работодателя „Корект – Преместване“ ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Д. М. М., чрез пълномощника адвокат Г. П. П., за издаване на Единно разрешение за пребиваване и работа по чл. 24и от ЗЧРБ на гражданина на П. М. А. за срок от 36 месеца.
Към заявлението са приложени всички изискуеми по чл. 24и, ал. 5 от ЗЧРБ писмени доказателства:Копие от валиден задграничен паспорт на чужденеца № KL1855541, издаден на 13.04.2023г. от компетентните органи на П., с валидност до 11.04.2028г.; Свидетелство за съдимост рег. № JHL-12684688 от 07.01.2026г., издадено от Окръжно полицейско управление – Д., П., удостоверяващо липсата на криминални прояви и осъждания, снабдено с Апостил № APO-FDBG-ZBTF-SQYU от 03.02.2026г. по Х. конвенция от 05.10.1961г. и надлежен превод на български език със заверка на подписа на преводача от 24.02.2026г. пред нотариус; Заверено копие на сключен двуезичен срочен трудов договор от 2025г. на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 от КТ и чл. 15, ал. 1 от ЗТМТМ между „Корект – Преместване“ ООД и М. А. за длъжността „Общ работник“ с код по НКПД 96220001, с договорено пълно работно време (8 часа дневно), основно месечно трудово възнаграждение в размер на 630 евро, срок на договора 3 години и отлагателно условие за влизането му в сила от датата на получаване на документа за пребиваване; Декларация

от работодателя от 18.03.2026г. по чл. 24и, ал. 5, т. 8 от ЗЧРБ и чл. 7, ал. 1, т. 2 от ЗТМТМ за осигуряване на условия на труд и заплащане, не по-неблагоприятни от тези за българските граждани; Декларация за осигуряване на подходящо жилище от 18.03.2026г. по чл. 24и, ал. 5, т. 3 от ЗЧРБ на адрес: [населено място],[жк], [улица], вх. 1, ет. 1, ап. 1; Писмена обосновка на искането от 17.03.2026г. по чл. 24и, ал. 5, т. 4, б. „а“ от ЗЧРБ относно фактите и обстоятелствата, налагащи наемането на работник – гражданин на трета държава, ведно с доказателства за публикувана обява за работа в специализирания интернет портал jobs.bg от 31.07.2025г. (R.. No: К./0425); Справка-декларация от 17.03.2026г. по чл. 24и, ал. 5, т. 6 от ЗЧРБ, удостоверяваща, че в предприятието няма наети други граждани на трети държави и Справка-декларация от 17.03.2026г. по чл. 24и, ал. 5, т. 7 от ЗЧРБ за средносписъчната численост на наетите по трудово правоотношение лица за предходните 12 месеца (от април 2025г. до март 2026г.), установяваща средна численост от 37 наети лица, с оглед спазване на квотното изискване по чл. 7, ал. 1, т. 1 от ЗТМТМ.

В хода на административното производство дирекция „Миграция“ служебно е изпратила преписката на Агенцията по заетостта за предоставяне на становище по реда на чл. 15, ал. 1 от ЗТМТМ.

С уведомително писмо рег. № 260422165940 от 27.04.2026г. изпълнителният директор на Агенцията по заетостта е информирал заявителя, че при извършена служебна проверка в регистъра на НАП по чл. 87, ал. 11 от ДОПК е констатирано наличие на задължения към бюджета на работодателя „Корект – Преместване“ ООД, като е цитирана разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 8 от ЗТМТМ.

В отговор на дадените указания работодателят е представил официално удостоверение за наличие или липса на задължения по чл. 87, ал. 6 от ДОПК, издадено от компетентната териториална дирекция на НАП, от което е видно, че дружеството няма непогасени данъчни задължения, освен текущи задължения за социалноосигурителни вноски.

Независимо от това, с Писмо-становище № 260609141457 от 10.06.2026г. изпълнителният директор на Агенцията по заетостта е изразил отрицателно становище за предоставяне на достъп до българския пазар на труда за лицето М. А. със следното единствено съображение: „Представеното удостоверение по чл. 87, ал. 11 от ДОПК показва наличие на задължения към бюджета на работодателя „КОРЕКТ – ПРЕМЕСТВАНЕ“ ООД, с ЕИК[ЕИК], без да съдържа информация дали същите са изискуеми, просрочени, разсрочени или отсрочени.“

Въз основа на така изразеното становище, на 24.06.2026 г. директорът на дирекция „Миграция“ – МВР е издал оспорения Отказ № 260619102533, с който на основание чл. 24и от ЗЧРБ е отказал издаването на Единно разрешение за пребиваване и работа на М. А., възпроизвеждайки дословно фактическия извод от становището на Агенцията по заетостта, че представеното удостоверение показва наличие на задължения към бюджета на работодателя, без да съдържа информация дали те са изискуеми, просрочени, разсрочени или отсрочени.

При преценка на установените факти, съдът прави следните правни изводи:

Относно компетентността и формата на административния акт:

О. отказ е издаден от материално и териториално компетентен административен орган по смисъла на чл. 24и, ал. 1 във връзка с чл. 23, ал. 7 и чл. 26 от ЗЧРБ – директора на дирекция „Миграция“ – МВР, който заема длъжността въз основа на Заповед № 8121к-1498 от 19.04.2016г. на министъра на вътрешните работи. Актът е съставен в предвидената от закона електронна форма чрез квалифициран електронен подпис в ППИР съгласно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК във връзка със Закона за електронното управление.

Относно спазването на административнопроизводствените правила, мотивирането на акта и

материалния закон:
Съгласно чл. 24и, ал. 1 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ се издава на граждани на трети държави, които отговарят на условията за достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ или валидно разрешение за пребиваване. По силата на чл. 15, ал. 1 от ЗТМТМ достъпът до пазара на труда в рамките на процедурата за ЕРПР се разрешава от органите на МВР след получаване на положително писмено становище от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта.
В съответствие с установената съдебна практика на Върховния административен съд (Решение № 12270 от 01.12.2025г. по к.адм.д. № 8609/2025г. и Решение № 3592 от 31.03.2026г. по к.адм.д. № 1854/2026г.), писменото становище на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта представлява волеизявление и междинен акт по смисъла на чл. 21, ал. 5 от АПК в рамките на комплексното производство по чл. 24и от ЗЧРБ. Макар това становище да обвързва органа по издаване на крайното разрешение, то не се ползва с имунитет срещу съдебен контрол. При съдебно оспорване на крайния отказ на директора на дирекция „Миграция“ съдът задължително осъществява контрол за законосъобразност и върху изразеното от Агенцията по заетостта отрицателно становище, доколкото съображенията в него съставляват фактически и правни мотиви на обжалвания краен административен акт.
В разглеждания казус като единствено материалноправно и фактическо основание за постановяване на отказа се сочи наличието на задължения на работодателя „Корект – Преместване“ ООД към държавния бюджет съгласно чл. 11, ал. 1, т. 8 от ЗТМТМ. Съгласно цитираната законова норма, достъп до пазара на труда не се предоставя, когато: „работодателят има парични задължения по смисъла на чл. 162, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, установени с влязъл в сила акт на компетентен орган, освен ако е допуснато разсрочване или отсрочване на задълженията, или на парични задължения, свързани с плащането на вноски за социалното осигуряване.“
За да бъде приложена законосъобразно отрицателната материалноправна предпоставка по чл. 11, ал. 1, т. 8 от ЗТМТМ, административният орган носи пълната доказателствена тежест съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК да установи по безспорен начин кумулативното наличие на следните елементи от законовия състав:
1. съществуването на конкретни публични парични задължения на работодателя по чл. 162, ал. 2 от ДОПК;
2. същите да са установени с влязъл в сила акт на компетентен орган;
3. задълженията да са изискуеми и подлежащи на принудително изпълнение;
4. задълженията да не са разсрочени или отсрочени по съответния законов ред;
5. задълженията да не представляват задължения, свързани с плащането на вноски за социално осигуряване, които законът изрично изключва от приложното поле на забраната.
В разрез с изискванията на чл. 35 и чл. 36 от АПК за служебно и всестранно изясняване на фактите от значение за случая, административният орган не е събрал никакви доказателства относно характера, правното основание, размера и акта за установяване на твърдените задължения. Нещо повече – в самия текст на оспорения акт органът изрично е признал своята неосведоменост относно правния статус на дълга, посочвайки буквално, че удостоверението „не съдържа информация дали същите са изискуеми, просрочени, разсрочени или отсрочени“. Вместо да изпълни служебното си задължение по чл. 87, ал. 11 от ДОПК и чл. 74, ал. 1, т. 3 от ДОПК за изискване на детайлна и конкретна информация от органите по приходите, административният орган се е задоволил с механичното констатиране на непълен запис, прехвърляйки неоправдано

последиците от неизяснената фактическа обстановка върху заявителя.
Както изрично приема ВАС в Решение № 12270 от 01.12.2025г. по к.адм.д. № 8609/2025г., самата автоматична справка или неясно отразяване в регистъра на НАП не материализира достоверни данни за установени с влязъл в сила акт публични задължения по чл. 11, ал. 1, т. 8 от ЗТМТМ. В настоящия казус от представеното пред органа удостоверение по чл. 87 от ДОПК се установява, че работодателят няма непогасени данъчни задължения към държавния бюджет, а наличните данни касаят социалноосигурителни вноски, които по силата на изричния текст на чл. 11, ал. 1, т. 8 от ЗТМТМ не могат да служат като пречка за предоставяне на достъп до пазара на труда.
По делото се констатира, че всички останали законови изисквания по чл. 24и, ал. 5 от ЗЧРБ са надлежно изпълнени: представени са валиден трудов договор за срок от 3 години с размер на възнаграждението 630 евро, декларация за еднакви условия на труд, обосновка за необходимостта от заемане на длъжността „Общ работник“ (НКПД 96220001), документи за осигурено жилище, редовно свидетелство за съдимост с апостил и превод, както и справки-декларации, установяващи спазването на изискванията за средносписъчна численост (37 наети лица при липса на други наети граждани на трети държави, което напълно удовлетворява квотата по чл. 7, ал. 1, т. 1 от ЗТМТМ).
Като е постановил отказ при неизяснени факти и при липса на доказана отрицателна предпоставка по чл. 11, ал. 1, т. 8 от ЗТМТМ, директорът на дирекция „Миграция“ – МВР е издал незаконосъобразен административен акт, постановен при съществено нарушение на процесуалните правила (чл. 35, чл. 36 и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК) и в пряко противоречие с материалния закон (чл. 24и от ЗЧРБ във връзка с чл. 11, ал. 1, т. 8 от ЗТМТМ). О. отказ следва да бъде отменен на основание чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.
Естеството на въпроса не позволява решаването му по същество от съда, тъй като съгласно чл. 24и от ЗЧРБ и чл. 15, ал. 1 от ЗТМТМ предоставянето на Единно разрешение за пребиваване и работа включва провеждането на цялостна съгласувателна процедура, включително вземане на ново становище от Агенцията по заетостта и съгласуване с ДАНС по чл. 24и, ал. 8 от ЗЧРБ. Ето защо на основание чл. 173, ал. 2 от АПК административната преписка следва да бъде изпратена на директора на дирекция „Миграция“ – МВР за ново произнасяне по заявление с рег. № 260318110502 от 18.03.2026г. при стриктно съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение, в 14-дневен срок от получаването ѝ.
По разноските:
При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на присъждане на направените по делото разноски. От доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят е направил разноски за държавна такса в размер на 5,11 евро и е претендирал адвокатско възнаграждение в размер на 500 евро съгласно чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата във връзка с чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Поради това ответникът – Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи следва да бъде осъден да заплати в полза на жалбоподателя сумата от 505,11 евро, представляваща общия размер на реално сторените съдебно-деловодни разноски.
Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 79 състав,
Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на гражданина на П. М. А. (М. А.) Отказ № 260619102533 от 24.06.2026г.,

издаден от директора на дирекция „Миграция“ – МВР, за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ по чл. 24и от ЗЧРБ по заявление с рег. № 260318110502 от 18.03.2026г.

ИЗПРАЩА административната преписка на директора на дирекция „Миграция“ – МВР за ново произнасяне по заявление с рег. № 260318110502 от 18.03.2026г. за издаване на Единно разрешение за пребиваване и работа на М. А., в 14-дневен срок от получаване на решението, при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото съдебно решение.

ОСЪЖДА Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи да заплати на М. А. (М. А.), [дата на раждане] в П., паспорт № KL1855541, сумата в размер на 505,11 евро, представляваща направени по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.